

Arrest

nr. 96 922 van 12 februari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VANDEBROUCK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van de wijk al Saydiya te Bagdad. U verklaart tot de stam Al Gartani (Al Girtani) te behoren en een soenniet te zijn. Op 15 september 2011 zou u samen met uw vader in jullie auto beschoten zijn. Uw vader zou hierbij gewond zijn geraakt. Aan de controlepost zou er meteen een officiële klacht zijn genoteerd. De interventiepolitie zou uw vader naar het ziekenhuis hebben gebracht. Op 19 oktober 2011 zou uw auto ontploft zijn. U zou geen idee hebben wie uw belagers zijn, maar u vermoedt dat dit alles te maken heeft met uw werk in uw computerwinkel. U werkte al eens voor een aannemer, J.(...), die op zijn beurt ook werkte in de Groene Zone. Deze persoon werd een vriend van u en zou op 2 september 2011 plots verdwenen zijn.

Op 20 oktober 2011 zou u alle documenten met betrekking tot de aanslagen opgehaald hebben bij de autoriteiten en vanaf die dag zou u tot 28 november 2011 bij een vriend in de wijk Jamiya verbleven hebben waarna u Irak hebt verlaten. U zou met uw eigen paspoort legaal naar Turkije zijn gereisd. Twee dagen later zou u illegaal per vrachtwagen zijn verder gereisd. De smokkelaar zou uw paspoort in beslag hebben genomen. Op 9 december 2011 zou u in België zijn aangekomen en dezelfde dag nog heeft u hier asiel aangevraagd. Op vrijdag 18 februari 2012, de dag na de bloedige donderdag van 17 februari 2012, zou uw broer A.(...) thuis vermoord zijn door onbekenden. Na dit incident zou uw moeder haar werk stopgezet hebben en zou uw zus H.(...) gestopt zijn met studeren. Uw familie zou naar de wijk al Jamiyah zijn verhuisd. U zou geen nieuws hebben over het verdere verloop van het moordonderzoek. U legt tijdens het interview op het CGVS enkel een kopie neer van de overlijdensakte. Op 20 april 2012 legt u de originele overlijdensakte van uw broer A.(...) neer.

B. Motivering

Er dient na het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst kunt u uw paspoort niet neerleggen waardoor uw reisweg niet kan worden gecontroleerd. U beweert dat u uw paspoort in Turkije aan de smokkelaar diende te overhandigen omdat u dit document volgens hem niet meer nodig had (gehoorverslag CGVS, pp. 7 en 8). U zou ook al uw geld aan hem toevertrouwd hebben tijdens uw reis van Turkije naar Europa (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is zeer bevreemdend dat u een smokkelaar uw paspoort en geld overhandigt nog vóór uw bestemming te hebben bereikt. Deze nonchalante houding is totaal onlogisch voor iemand die zijn reis goed gepland had via zijn vriend die rechtstreeks contact had met de smokkelaar (gehoorverslag CGVS, pp. 6 en 7). Daarenboven hield u wel uw eigen identiteitskaart en nationaliteitsbewijs op zak waardoor het weinig waarschijnlijk is dat u uw paspoort niet zelf zou hebben bijgehouden en u hiervoor ook geen valabele reden kunt aanbrengen. Immers u hiernaar gepeild kunt slechts stellen, en zoals reeds werd aangestipt, dat de smokkelaar u gezegd had dat u het niet nodig had omdat u naar Europa reisde, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen geen afdoende verklaring biedt (gehoorverslag CGVS, p. 7). Gezien u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen met betrekking tot uw reisroute rijst de vraag wanneer en hoe u België bent binnen gereisd.

Wat betreft uw vrees voor vervolging dient te worden vastgesteld dat u deze niet aannemelijk hebt gemaakt. Zo verklaart u te vermoeden dat u gevisieerd wordt omwille van uw werkzaamheden voor uw vriend / werkgever J.(...) die op 2 september 2011 plots was verdwenen (gehoorverslag CGVS, pp. 14 en 15). U gevraagd of er een onderzoek loopt naar diens verdwijning, kunt u slechts stellen hem na zijn verdwijning nooit meer te hebben terug gezien en niet meer bij hem te zijn langs geweest, niemand zou iets over hem weten (gehoorverslag CGVS, p. 14-15). Deze houding getuigt niet van een grote betrokkenheid wat toch wel zeer opmerkelijk is en dit omdat u jullie relatie als heel goed bestempelt en 'jullie 24 uur per dag samen waren' (gehoorverslag CGVS, p. 14). Verder is het zeer merkwaardig dat u het mogelijk verband tussen zijn verdwijning en de aanslagen op uw persoon nooit aan de autoriteiten kenbaar hebt gemaakt, dit terwijl er telkens door de bevoegde instanties rapporten werden opgesteld en vragen werden gesteld over de aanslagen op 15 september 2011 en 19 oktober 2011 waaruit kan worden afgeleid dat de autoriteiten deze incidenten wel degelijk serieus namen (gehoorverslag CGVS, pp. 12, 13 en 14). Het feit dat u geen vertrouwen hebt in de autoriteiten biedt gezien bovenstaande observaties geen afdoende verklaring voor het niet meedelen van deze informatie, temeer u stelt een zeer hechte vriendschap met deze persoon te hebben onderhouden en er toch van u kan verwacht worden alle relevante informatie hieromtrent aan de bevoegde autoriteiten mee te delen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Dergelijke informatie is immers van essentieel belang om het onderzoek kans van slagen te geven. Het feit dat u dergelijke informatie achterhoudt kan dan ook, dat hoeft geen betoog, niet overtuigen. Gezien bovenstaande vaststellingen kan uw asielrelaas dan ook niet overtuigen. De rapporten opgesteld door de autoriteiten alsook het attest van de ziekenhuisopname van uw vader vermogen deze appreciatie niet in positieve zin om te buigen (zie groene mapje documenten nummers 4, 5 en 12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat dergelijke documenten gemakkelijk te vervalsen zijn (zie blauwe mapje IRQ 2012-010w). Dit geldt ook voor de overlijdensakte van uw broer A.(...) (zie groene mapje document nummer 9 kopie en nummer 11 het origineel). Wat betreft de overlijdensakte dient er nog te worden vastgesteld dat op het document de datum 18/02/2012 vermeld staat, terwijl uzelf bij het neerleggen van het origineel verklaart dat de overlijdensakte dateert van 27/03/2012 of 28/03/2012 (zie NOTA dd. 20/04/2012). Tijdens het interview op het CGVS beweert u vooreerst aan het begin van het gehoor dat uw broer op 28 februari 2012 is vermoord waarna uw familie alles "gestopt" heeft

(gehoorverslag CGVS, p. 4), terwijl u later dan weer verklaart dat uw broer op vrijdag 18 februari 2012 vermoord is, één dag na de bloederige donderdag daterende 17 februari 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 9). Geconfronteerd met deze interne tegenstrijdigheid blijft u bij het feit dat uw broer op 18 februari 2012 is vermoord, één dag na de bloederige donderdag 17 februari 2012 (gehoorverslag CGVS, p. 18). Los van het feit dat u geen verklaring biedt voor de vastgestelde incoherentie, was volgens de Gregoriaanse kalender 17 februari 2012 geen donderdag maar een vrijdag waardoor uw verklaringen hieromtrent geen steek houden. Gezien de ernst van het feit, het overlijden van uw broer, mag er verwacht worden dat u eenduidige verklaringen hierover aflegt, hetgeen uit bovenstaande vaststellingen duidelijk niet het geval blijkt te zijn.

De foto's van uzelf in een magazijn en deze samen met een persoon waarvan u zegt dat dit de verdwenen vriend / werkgever J.(...) is (zie groene mapje documenten nummers 6 en 8), hebben geen enkele meerwaarde, daar dit louter uw verklaringen zijn, niets meer en niets minder. De foto van een uitgebrande auto voegt ook geen bijkomende elementen toe aan uw asielsdossier, daar uit niets blijkt dat deze auto van u is (zie groene mapje document nummer 7).

Tot slot hebben de andere door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart (origineel gezien), uw nationaliteitsbewijs (origineel gezien), uw opleidingscertificaat, een attest dat uw vader 'ontheemd is', enkel betrekking op uw identiteit en vorming en die van uw vader, gegevens die hier op zich niet ter discussie staan.

Gezien bovenstaande observaties hebt u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk gemaakt en wordt u bijgevolg de vluchtelingenstatus geweigerd.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld. De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidsstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burger- slachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie. De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt. Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen. U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker ontwikkelt een aantal grieven tegen de motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker stelt dat het gebruikelijk is dat smokkelaars één van de identiteitsbewijzen bij zich houden. Op die manier kunnen ze vluchtelingen of hun familie onder druk zetten om hen nog meer geld afhandig te maken. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beweert, wijst dit alleszins niet op een nonchalante houding van verzoeker en is het evenmin onlogisch voor iemand die zijn reis goed gepland heeft. Verzoeker stelt dat hij weldegelijk geïnformeerd heeft naar het verdwijnen van J., zij het niet bij de autoriteiten in Bagdad. De reden hiervoor is evident aangezien verzoeker nog geen twee weken na het verdwijnen van J. zelf het slachtoffer was van een schietincident op 15 september 2011. Verzoeker vreesde dat hij gevisieerd werd door milities en zijn wantrouwen in de lokale overheid was geheel terecht. Daarenboven heeft verzoeker ook nauwelijks de tijd gehad om bij wie dan ook te informeren naar zijn vriend en werkgever. Ook bij de familie van J. kon verzoeker niet terecht uit vrees dat hij beschuldigd zou worden als oorzaak van of medeplichtigheid aan zijn ontvoering. In tegenstelling tot wat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt, heeft verzoeker dus geenszins informatie proberen achterhouden, noch is er enige ernstige reden om te twifelen aan zijn verhaal. Verzoeker erkent dat hij een vergissing heeft begaan bij het meedelen van de overlijdensdatum van zijn broer A.. De reden hiervoor is enerzijds omwille van het verschil met de Gregoriaanse kalender en anderzijds omdat verzoeker zelf reeds naar België gevlucht was ten tijde van het overlijden van zijn broer. Verzoeker heeft het nieuws van het overlijden van zijn broer telefonisch gekregen zonder veel toelichting, nadat hij zijn land ontvlucht was. Om hieruit te besluiten dat verzoeker incoherente verklaringen heeft afgelegd is te verregaand.

Wat de subsidiaire bescherming betreft, stelt verzoeker dat hij omwille van zijn problemen niet meer kan terugkeren naar Bagdad. Bovendien worden er ook na het vertrek van de Amerikaanse troepen nog frequent terroristische aanslagen gepleegd in Bagdad en is de huidige veiligheidssituatie uiterst precair. Ook de familie van verzoeker is inmiddels moeten vluchten naar de wijk al Jamiyah. Verzoeker meent dan ook dat het uitgesloten is dat hij op een veilige manier naar zijn streek van oorsprong kan terugkeren en bij een terugkeer naar Irak wel degelijk geconfronteerd zal worden met een levensbedreigende vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag.

2.2. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielaanvraag. Verzoeker stelt dat zijn problemen verband houden met zijn tewerkstelling voor J., die zelf verdween op 2 september 2011 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14). Verzoeker slaagt er echter niet in deze verdwijning aannemelijk te maken. Zo weet verzoeker niet of er een onderzoek loopt naar deze verdwijning en stelt hij slechts dat hij J. na zijn verdwijning niet meer heeft teruggezien en toen hij langs ging bij diens woning iedereen aan het schreeuwen was en hem verteld werd dat J. verdwenen was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Nochtans kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden dat hij meer moeite zou doen om informatie omtrent de verdwijning van zijn vriend en werkgever te verkrijgen, te meer omdat verzoeker verklaart een sterke en heel goede band te hebben met J. (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14) en er als werknemer afhankelijk van was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 14-15 en 17). De verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat er slechts twee weken tussen het verdwijnen van J. en de eerste aanslag op hem zitten, waardoor hij geen tijd zou hebben gehad om zich te informeren over het verdwijnen van J. is niet aannemelijk, daar gezien zijn werk voor en vriendschapsband met J. redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker zich enkele dagen na de verdwijning reeds zorgen zou maken. Dit element raakt immers de kern van verzoekers asielaanvraag, waardoor van hem kan worden verwacht dat hij hierover correcte en duidelijke verklaringen zou hebben afgelegd. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker, die expliciet beweert te worden gevisieerd omwille van zijn werk voor J., met wie hij ook een sterke vriendschapsband had, geen enkele concrete of coherente informatie

weet te verstrekken aangaande de verdwijning van J.. Overigens is het in het licht van deze verklaringen niet geloofwaardig dat verzoeker niet zeker is van de naam van J. (stuk 8, vragenlijst, p. 3). Waar verzoeker thans stelt dat hij wel degelijk geïnformeerd heeft naar het verdwijnen van J., zij het niet bij de autoriteiten in Bagdad, is louter een post factum verklaring die geen enkele grondslag vindt in het administratief dossier.

Overigens is het niet aannemelijk dat verzoeker het mogelijke verband tussen de verdwijning van J. en de vermeende aanslagen op hemzelf niet zou hebben meegedeeld aan de autoriteiten, hoewel er hierover rapporten werden opgesteld en vragen werden gesteld (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Verzoeker beperkt zich tot de algemene bewering dat zijn wantrouwen in de lokale overheid geheel terecht was, doch toont niet aan op basis van welke elementen dit "terecht" zou kunnen zijn. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker zelf onmiddellijk naar een controlepost ging nadat hij en zijn vader werden beschoten, dat "daar een officiële aanklacht kwam" en dat zij voor verzorging door de politie naar het ziekenhuis werden gebracht (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Het argument dat hij niet bij de familie van J. terecht kon uit vrees dat hij beschuldigd zou worden als oorzaak van of medeplichtigheid aan zijn ontvoering, kan evenmin overtuigen. Verzoeker verklaarde immers dat hij na de verdwijning van J. is langs gegaan bij diens woning waar iedereen aan het schreeuwen was en waarbij hem werd verteld dat J. was verdwenen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15). Hieruit blijkt geenszins dat hij door de familie van J. verantwoordelijk zou worden geacht voor diens verdwijning.

Verzoeker legt tevens tegenstrijdige verklaringen af omtrent de dood van zijn broer A.. Zo stelt verzoeker vooreerst dat zijn broer gestorven is op 28 februari 2012, waardoor "alles gestopt zou zijn" in verzoekers familie en zijn moeder niet meer is gaan werken sinds 28 februari 2012 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4). Wat later tijdens het gehoor verklaart verzoeker dat zijn broer direct na de aanslagen op 17 februari 2012, met name op 18 februari 2012 is vermoord (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9), hetgeen hij later tijdens het gehoor herhaalt (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). Nog later stelt hij dat zijn zus en moeder op dezelfde dag als het overlijden van zijn broer, op 18 februari 2012, zijn gestopt met studeren en werken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 19). Bij het neerleggen van de overlijdensakte van zijn broer legt verzoeker echter opnieuw tegenstrijdige verklaringen af door te stellen dat deze van 27 of 28 februari dateert (stuk 3, nota 20/4/2012), terwijl werd vastgesteld dat op de overlijdensakte zelf 18 februari 2012 staat. Het argument dat hij verward was door de Gregoriaanse kalender verklaart deze tegenstrijdige verklaringen niet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal steeds de Gregoriaanse kalender gebruikt bij het geven van een tijdsbepaling. Nergens blijkt dat hij desbetreffend problemen heeft of verward is.

Dat hij reeds naar België was gevlucht ten tijde van het overlijden van zijn broer en dat hij het nieuws telefonisch heeft vernomen zonder veel toelichting, kan evenmin bovenstaande tegenstrijdigheden verklaren of weerleggen, te meer daar verzoeker op een gegeven moment de overlijdensdatum één dag later situeert dan de aanslagen waarbij veel doden en gewonden vielen in Bagdad (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Van verzoeker kan dan ook worden aangenomen dat hij eenduidig de overlijdensdatum van zijn broer kan opgeven.

2.3. Gelet op bovenstaande vaststellingen samen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er, derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

2.4. In de mate verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5. Immers, uit de beschikbare informatie aanwezig in het administratief dossier (Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Centraal Irak-Bagdad van 5 januari 2012) blijkt dat er actueel in Bagdad geen situatie van 'open combat' heerst en de aanwezige incidenten eerder gericht van aard zijn tegen bepaalde groepen of hooggeplaatste individuen, dat de veiligheidssituatie er sedert enkele jaren verbeterd is, het geweld er niet aanhoudend is en de impact op het leven van de gewone Iraakse burger eerder beperkt is. De Raad is gelet op voormelde informatie van oordeel dat er actueel in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad geen sprake meer is van een uitzonderlijke situatie waarbij de

mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid in Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan die hier een ander licht op zouden kunnen werpen.

De algemene bewering dat er frequent terroristische aanslagen gepleegd worden in Bagdad en dat de huidige veiligheidssituatie uiterst precair is niet bij machte om voormelde gedetailleerde en objectieve informatie te weerleggen.

2.6. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoot.

2.7. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf februari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF